

VILA IN SAMOROG

Napisala: Susan Browne

Ilustrirala: Maggie Waters

Primara je bil samorog in veliko svojega zemeljskega časa je preživel v gozdu. Bil je zelo dober prijatelj vile imenovane Mooncome. Mooncome je bila dokaj majhna in igrala se je na njegovi grivi ter tekla po njegovem hrbtu, kot da bi tekla po travniku.

V gozdu sta vsepovsod hodila skupaj. Včasih je Primara stekel iz gozda in galopiral po bližnjih poljih z Mooncome, ki se je smejala in se držala, kot se je najbolje lahko.

Poleti so v gozd prišli ljudje na kampiranje v šotorih in prikolicah. Mooncome in Primaro so ljudje zelo očarali in rada

sta bila blizu njih, predvsem blizu otrok, ki so se igrali med drevesi. Želela sta si, da bi ju lahko videli in da bi se skupaj lahko igrali.

Nekega dne se je Primari in Mooncome pojavil velik gozdni angel. Bil je kot velikanska svetloba, ki se je iskrila in bleščala pred njima.

'Za vaju je čas za skupno nalogo,' je rekel angel. 'Vidim, da imata rada ljudi, zato bo ta naloga pomoč enemu izmed njih, ki vaju potrebuje.'

Veliki angel jima je pokazal deklico z imenom Mirren. Bila je stara 13 let. Imela je težave pri domači nalogi in potrebovala je pomoč.

'Kako ji lahko pomagava?' je vprašala Mooncome. 'Zelo stara je.' Mooncome je slišala za mlajše otroke, ki so jim pomagale vile, ker je bilo za njih lažje verjeti vanje.

'Mirren je zelo kreativna in pozabila je uporabljati svoje nadarjenosti, zato ima težave pri šolskem delu. Pozabila je, da je dobra v umetnosti, toda če bo lahko ponovno oživela svoje umetniške sposobnosti, bodo tudi ostale stvari šle na pravo mesto na naraven način,' je rekel angel. 'Mora vaju prositi za pomoč in potem bosta vedela, kaj morata narediti.' To je bilo vse, kar je angel povedal.

Zato sta od takrat naprej Primara in Mooncome preživljala čas z Mirren. Obiskala sta jo doma, v šoli in celo v času

njenih sanj, ampak ni bilo videti, da bi vedela, da sta bila

tam. In tako ni prosila za njuno pomoč. Čakala sta.

Dva dni kasneje je Mirrenina mama pospravljala podstrešje in naletela je na nekaj Mirreninih starih risb. Prinesla jih je dol, da ji jih pokaže.

'Vile in samorogi, Mirren,' je vzdihnila mama. 'Ali se spomniš?'

Mirren je od njenega dela pogledala navzgor, njena glava je bila naslonjena na roke. Pogledala je risbo, ki jo je držala njena mama, in na njenih ustih je zadrhtel nasmeh. 'To so bili časi, takrat je bilo vse enostavno.'

Njena mama jo je objela. 'Še posebej mi je všeč tale. Ali jo lahko dam na steno?'

'Lahko, toda reciva, da jo je narisal kdo drug. V zadrego me spravja.'

Mirren je gledala sliko, ki jo je tako lepo narisala, ko je bila stara 8 let. Prikazovala je mogočnega samoroga z drobno vilo na njegovem hrbtu. Povrnil se ji je občutek, kako se je počutila, ko jo je narisala.

Počutila se je resnično dobro. S svojimi prsti je preletela prašne pastelne barve. 'V svojem življenju želim spet občutiti malo magije,' si je zašepetala in ni opazila, da sta vila in samorog gledala preko njenih ramen in občudovala sliko, ki je bila videti tako kot ona dva.

'Ali se to šteje?' je vprašala Mooncome. 'Ali je ravnokar prosila za pomoč?' 'Ne vem,' je rekel Primara. 'Počakajva, da vidiva.'

Tisti večer je Mirren premišljevala o tem, kakšna je bila, ko je bila mlajša. Ko je risala, brala in se igrala. Kako srečno je bilo in kako je bilo vse veliko bolj preprosto. Sedaj se je počutila preobremenjena z učenjem, težko se je zbrala. Delala je na umetniškem projektu in ni imela več idej. Vzela je svoj stari material za risanje. Tako dolgo je že bilo od takrat, odkar ga je nazadnje uporabljala. Brezizrazno je gledala v svoj velik risalni list. Zaprla je svoje oči in takoj je lahko videla samoroga in vilo. 'Ne morem spet narisati teh dveh,' je zavzdihnila. Toda podoba ni zapustila njenega uma. Nenadoma je samorog skočil v

zrak in ta njegova podoba v skoku je bila v njenem umu zelo jasna. Njena roka je vzela oglje in začela je risati. Oblike na listu so se enostavno oblikovale.

Bilo je videti celo boljše kot tisto, kar je narisala, ko je bila mlajša. In podrobnosti so enostavno našle svojo pot. Začutila je občutek navdušenja, ki je v njej naraščal kot svetloba.

Primara in Mooncome sta se radostno igrala okrog nje. 'Tako je, Mirren. Zelo dobro naju rišeš. Ali želiš biti najina prijateljica?' je zaklicala Mooncome.

Mirren je pogledala naokrog po sobi. Bilo je tako, kot da bi ji govorila majhna vila in jo vprašala, če sta lahko prijateljici. Nasmehnila se je. 'Ali je to to, kar nosiš, moja mala prijateljica?' je vprašala glasno, ko je risala vilino majhno zeleno in roza oblačilo ter njen sladek obraz.

'Ja, ja! Čisto enaka mi je. Hvala, Mirren.'

Mirren se je počutila toliko boljše glede vsega, ko je končala sliko. Ko jo je pokazala svojemu učitelju za umetnost, je bil nad njo navdušen. Predlagal je, da naredi serijo takšnih slik in uporabi enake junake, če želi. Nihče se ni smejal ali rekel, da je neumno, da je narisala takšne otročje stvari. Ostali učenci so sliko občudovali in bili presenečeni. Fant iz razreda, ki se je prej pri umetnosti mučil, je kmalu zatem začel risati čarovnike in šlo mu je zelo dobro. Videti je bilo, kot da je cel razred postal bolj magičen in bilo je veliko smeha in zabave kot tudi lepih del.

In od tega dne naprej sta Primara in Mooncome pogosto obiskala Mirren. Pomagala sta tudi drugim. Mirren so se zdeli umetnost in drugi predmeti spet dosti lažji. Pogostokrat si je predstavljala, da dejansko govori s samorogom in z vilo. Bilo je tako, kot da bi ji odgovarjala in ji pomagala pri risanju. Ni vedela, da sta ji dejansko.

Aktivnost: Pomisli na nekaj, pri čemer bi v življenju želel pomoč. Zapri oči, sprosti se in sedi udobno. Predstavljaš si, da srečaš svojo lastno vilo in samoroga.

Pripravila Veronika Leskovšek